

אריה ממעברות

אמא מתה ממום בלב. כאשר עמדתי על הפרק הלכו הורי להוועץ ברופא. רופא הכפר ד"ר שיבא היום נקרא בית החולים שיבא על שמו. הרופא הזהיר: זה מסוכן! ואמא אמרה, כך סופר לי בגיל מאוחר, אפשר לחיות הרבה במעט (זמן) ואפשר מעט בהרבה (זמן). אני בוחרת באפשרות הראשונה וכך באתי לעולם.

היא מתה כשהייתי בן שנה. אבא חד הורי זו לא היתה אופציה. הם היו עובדים בשדה מבוקר עד ערב והשדה מרוחק קילומטרים מן הבית. בתחילה באה אחותה למלא את מקומה, בגיל שנתיים עברתי לקיבוץ מעברות בתור "ילד חוץ בקיבוץ". הייתי קטן וחלש והגננת מינתה שני ילדים לשמור עליי. את גיורא שהיה הכי גבוה ואת הילל שהיה הכי רחב. לימים פגשתי את גיורא אלוף גיבור בחיל האויר ושמעתי על הילל נגן קלרינט בתזמורת הקיבוצים. בימים ההם שכנו ילדי הקיבוצים בבית הילדים. וכל יום אחרי העבודה היו ההורים מתנקים מתלקחים והולכים (אחד או שניים) לקבל את ילדיהם בבית הילדים כדי לבלות איתם שעות אחדות על חלקת הדשא הציבורית הגובלת בחדרם. בית בקיבוץ היה אז חדר. קראו לו החדר. אבא שלי היה גר בכפר ויתקין ויכול היה לבקרני, רכוב על סוס או חמור וחגור באקדח (היו אז מאורעות) אולי פעם בחודש. לכן מינה לי הקיבוץ מה שהיום היו מכנים "משפחה אומנת". ואת מי בחרו לכך? את אריה הרווק של הקיבוץ. ולא היה אומן יותר מיומן מן האריה הזה. אריה היה מופקד בקיבוץ על כל מה שמסובך מורכב מתוחכם או קשה לטיפול. הוא היה הנגר, הוא היה החשמלאי והוא היה הכוורן (היום אומרים דבוראי). אני זוכר אותו משמיש את הברודר לאפרוחים במעברות. ברודר זה תנור חשמלי מכוסה בכיפה שמתחתיה מתרוצצים אפרוחים בני יום ונהנים מן החום שאם יהיה יותר מידי יצלו ואם פחות ימותו מן הקור.

מתקופת מעברות אני זוכר בקושי את השמות. את אוהד שהלך לקורס טיס יחד עם גיורא ונהרג בקרב. את נימרוד (נימי) ואת דליה ואת מאיה הג'ינג'ית מרובת הנמשים שהיתה מייסדת ומנצחת מקהלת הקיבוצים ואת רינה שהיתה היפה מכולן. אני זוכר את החדר של אריה צריף עץ מכוסה בגג רעפים אדום שעמד בתוך חורשת הברושים אשר ליד הדרך כמו בית שילדים מציירים, בית ליחיד.

כשהייתי בן ארבע אבא התחתן בשנית. גם הפעם עם אישה ששמה שרה. הוא בא למעברות ביחד איתה כדי לקחתני. יש לי בראש תמונה שהיא מקלחת אותי במקלחת בית הילדים ומלווה אותה המחשבה שאני בבדיקה. מאיפה מחשבה כזו לילד בן ארבע. כשעברתי לגור בכפר ויתקין נשמר הקשר עם אריה ממעברות עוד שנים רבות. כשהגיע זמני ללכת לבית הספר הוא בא בסירה בנחל אלכסנדר ואיתו שולחן עשוי מעץ אקליפטוס אדום. שולחן לילד

בן שש. ובשולחן מגירה אחת לילד בן שש וכסא אחד המותאם בדיוק לילד בן שש. ובמגירה חלת דבש שהכינו הדבורים לילד בן שש. בסירה היו שש נשים שנסעו עם אריה לנופש במרומי המצוק הצופה אל הים אשר ניצב עד היום במושב בית ינאי. וכאן מילים אחדות כדי לסבר את האוזן: זו היתה תקופת המלחמה וכל החומרים היו מגויסים לכן אי אפשר לקנות עץ לנגרות בחנות בעוד שאקליפטוס אפשר היה לכרות בחורשה שעל יד הבית אבל עץ אקליפטוס יכול להיות אדום מאוד יפה והוא חזק מספיק אלא שהוא קשה מאוד לעיבוד ומחייב הכנה מיוחדת אחרת נוצרים בו סדקים. בוולקני היתה מחלקת יערניות שעבדה שנים בפיצוח סוד האייליפטוס. אבל אריה איכשהו ידע את הסוד מעצמו. נחל אלכסנדר מתחיל להיות נחל ממש סמוך לקיבוץ מעברות ממשיך בשדות כפר ויתקין ונשפך לים אבל אף פעם לא שמעתי שמגיע לכפר ויתקין ובודאי לא לבית ינאי, כידוע אין מקשים קושיות על מעשיה ובכל מקרה אפשר להניח שאת הסוף עשו ברגל.

אמא חיפשה לשולחן מקום בחדר (אחד משניים) ומצאה ליד המכונת תפירה. לא עברו ימים רבים והוא כוסה בסמרטוטים שחיכו בתור לתפירה

כשגדלתי עוד קצת אריה התחתן עם קאמי. וכשהייתי מתארח אצלם הייתי שומע הונגרית שוטפת ואהבתי את צליל השפה. הם היו זוג עדין ואנין טעם ואת זה בחברת הצנע של אז היה קשה לבטא אבל אני יכולתי לראות.

קאמי מתה ממחלה ואריה קיבל ילד אחר. לא מזמן חזר אחי אורי מאחד ממסעותיו וסיפר על איש שהתעניין בי ורצה תמונה – זה הילד הזה.